

биянъ и викаха:

— Добър пътъ, добър пътъ!
Автомобилът скоро напусна града и се впусна по широкия пътъ. Янъ Бибиянъ се обърна и хвърли прощальн погледъ къмъ родното си градче, къмъ хубавата планина надъ него, и очитъ му се насълзиха. Когато бѣха изминали доста далеко, пътниците съгледаха напреде си малка човѣшка фигура, която стоеше насрѣдъ пътя и махаше съ две ръце да спратъ.

— Калчо! — извика Янъ Бибиянъ и помоли Лиана да спратъ.

— Какво има, Калчо? — извика Янъ Бибиянъ и скочи бързо.

— Янъ Бибиянъ, вземете и мене, не ме оставяйте! — записка Калчо.

Лиана каза нѣщо на баща си на нѣкакъв непознатъ езикъ.

Капитанътъ погледна въпросително Янъ Бибиянъ, и въ очитъ му разбра молба.

— Да го вземемъ ли? — каза усмихнатъ капитанътъ.

— Колко ще се радвамъ! — каза Янъ Бибиянъ.

— Тогава качвайте се.

— Янъ Бибиянъ и Калчо бързо се качиха въ колата.

Лиана посегна съ ръка и помилва разплаканото лице на Калчо.

(Продължава)

Малката укротителка

(Случка, станала въ Берлинъ)

Веднѣжъ отъ зоологическата градина избѣгли две мечки, защото пазачътъ забравилъ да затвори вратата на клетката имъ. Едната мечка се събудила, започнала да промушва лапата си презъ желѣзата на клетката, дигнала ключалката, вратичката се отворила и дветѣ мечки излѣзли навънъ.

Въ това време пазачитѣ хранѣли другитѣ звѣрове и били надалечъ отъ това мѣсто, затуй мечкитѣ излѣзли чакъ на улицата и спокойно тръгнаха по тротуара.

Минувачитѣ, които ги видѣли изъ улицитѣ, се дръпнали настрана, а мечкитѣ, свикнали да виждатъ посетители въ градината, не обръщаха внимание на хората и продължавали да вървятъ тихо.

На прага на една къща седѣло едно две годишно момиченце, а до

Мечка и лисица



Единъ пътъ баба Меца срещна въвъ балкана
Лисицата и речъ подхвана:

— Я слушай ме, кумице Лиске,

Да поговоримъ малко като близки.

Азъ зная че за тебъ храната

Е изобилна тука въвъ гората —

Тукъ има ловъ разнообразенъ:

И едъръ, дребенъ, мършавъ, мазенъ,

Какъвто пожелае ти душата!

Все пакъ ти ходишъ нощемъ по селата,

Край курницитѣ sluка да намѣришъ,

Слуштишъ по цѣли нощи и треперишъ.

Пъкъ ако те съзратъ — тогава:

Патъ! — съ пушката и хайде на пазаря

У кожухаря...

Кажи, защо не си седишъ тѣдъва,

А все току се скиташъ?

— Ехъ, да ти кажа, щомъ ме питашъ, —

Отвърнала кумица Лиска. —

Въпросътъ е, че азъ съмъ вѣчно гладна;

Пъкъ освенъ туй, обичамъ риска

И по ми се услажда, като си открадна.

А. А.



него лежала куклата му. Момиченцето натискало куклата по гърдитѣ и куклата издавала гласъ. Въ другата си ръка момиченцето държало захарче и го смучело.

Мечкитѣ се заинтересували и се доближили до момиченцето. То не се уплашило никакъ, а подало куклата си къмъ едната. Куклата изпискала, мечката се дръпнала, а момиченцето започнало да се смѣе.

Мечката се доближила още. Момиченцето ѝ подало захарчето си. Мечката го близнала. Захарътъ ѝ се харесала и тя близнала още веднѣжъ.

— И Мери иска, — рекло момиченцето и лапнало захарчето си.

Тогава мечката се изправила на заднитѣ си крака, протегнала напредъ преднитѣ и започнала да ги клати, както кученцата правятъ, когато искатъ нѣщо. Мечката била така научена да иска отъ прислужницитѣ въ зоологическата градина.

Мери много се зарадвала и подала на мечката ново захарче.

— Писи, писи, — повикала ѝ тя, както викала тѣхното котенце.

Тази игра продължила. Мечката облизвала късчето захаръ, следъ това го облизвала Мери.

Другата мечка въ това време се занимавала съ куклата. Подхвърляла ѝ нагоре, защото като падала на земята куклата изписвала. Мечката ѝ омирисвала отъ всичкитѣ страни и сетне пакъ ѝ подхвърляла.

Въ това време на другия тротуаръ се събрала тълпа минуващи. Всички се страхували и съ ужасъ гледали тази игра между Мери и мечкитѣ. Нѣкой се досѣтилъ да изтича до зоологическата градина, гдето пазачитѣ вече забелязали изчезването на мечкитѣ и тръгнали да ги търсятъ. Скоро дошелъ единъ пазачъ, когото мечкитѣ много обичали и поискалъ да ги отведе. Но тѣ не искали да прекратятъ играта, дръпали се и само захарътъ, който имъ предложилъ пазачътъ, ги съблазниа и тогава тръгнаха следъ него къмъ клетката си.

Има машина, която замѣсва брашното, прави го на тѣсто, оформява хлѣбове въ тепсни и ги хвърля въ фурната за печене.

Альошка

Валѣше дѣждъ. Едри капки въ видъ на прѣски калъ отскачаха отъ уличнитѣ локви, и прозорчето въ сутерена ставаше все по-замъглено.

Малкиятъ Альошка не можеше вече да гледа презъ него. А това бѣ единичното му развлѣчение въ тази подземна стаичка, гдето нѣмаше нито играчки, нито книжки съ картинки. Да бѣше дошелъ поне Ваньо, синътъ на съседката, която го наглеждаше, докато майка му бѣше на работа.

Като духна за последенъ пътъ стъклото на прозорчето, тъй както бѣ видѣлъ да прави майка му, когато го чистѣше и се опита съ ръчица да премахне калътъ отъ него, Альошка слѣзе отъ стола и се сгуши въ единия жгълъ на стаичката.

Ставаше все по-тъмно. Никакъвъ шумъ не се чуваше отъ улицата въ този отдалеченъ край на града. Само дѣждътъ потракуваше.

Тъй както стоеше сгушенъ, Альошка си мислѣше за майка си. Вечеръ тя се връщаше късно и никога той не ѝ бѣ казалъ „лека нощъ“. Въмѣсто нея Ваньовата майка му даваше да вечеря и го слагаше на леглото. А ржцетъ на тази жена сж тъй тежки и като се допратъ до лицето му, дращятъ. Тя е перачка, и гласътъ ѝ е грубъ, а когато се кара на Ваньо, крещи, крещи...

И като сравни Альошка своята майка съ майката на Ваньо, стана му мжчно, че му се поиска да е сега при него, да го помилва съ мекитѣ си ръце, да го погали съ копиренитѣ си руси коси, да му запѣе тихичко: „Спи, дитя мое, усни.“

Докато тъй си мислѣше, ето че дойде Ваньо, цѣлъ измокренъ отъ дѣжда. Той запали лампата, окачена на стената, нареди на голата маса хлѣба и сиренето и каза:

— Альошка, ела да вечеряш! После ще дойде мама да те сложи

да спишъ.

Но Альошка, не се помръдна отъ мѣстото си. Синитѣ му очи бѣха широко отворени, и чудна свѣтлина се излъчваше отъ тѣхъ. Ваньо го погледна зачудено.

— Хайде, Альошка, късно е вече... Мама сега ще дойде... На мене ще се кара, Альошка...

И голѣмото момче се услуша. Стори му се, че чува налѣмитъ на майка си. Съ уплашенъ погледъ загледа вратата.

Но нѣмаше никой. Дѣждътъ бѣ плисналъ нѣколко пъти по-силно прозорчето.

Тогава Альошка стана и се приближи до Ваньо, сложи довърчиво ръчица въ неговата, и гласецътъ му звънна като сребърно звънче въ тишината на студената стаичка.

— Ваньо, заведи ме при мамичка! Искамъ да я видя.

— Но... — опита се да възрази момчето.

— Заведи ме... Мама обеща да ми донесе едно истинско кученце. Ако ми го донесе, ще ти го дамъ, само ме заведи!

Изкушението не бѣше малко. Кученце! Ами ако е бѣло съ кждрава козина, каквито е виждалъ Ваньо да се разхождатъ следъ господаркитѣ си!

И безъ да му мисли много, момчето поведе малкия Альошка съ себе си.

Дѣждътъ все тъй силно валѣше. Улицитѣ бѣха съвсемъ глухи. Дветѣ дѣца, сгушени едно до друго, крачеха отъ тъмния краенъ кварталъ къмъ свѣтлия центъръ на столицата.

Следъ единъ часъ, свършено мокри, тѣ спрѣха предъ едно кафене. Ваньо остави Альошка до вратата и се спусна да тича къмъ къщи. Отсѣченитъ му стѣпки показваха съ какъвъ страхъ се връща и какво го очаква. Но кученцето, бѣлото кждраво кученце, щѣше да заличи всич-

китѣ страдания.

Върху голѣмитѣ прозорци на кафенето бѣха спуснати завеси. Защастие, Альошка намѣри едно жгълче непокрито, гдето прилепи лице и загледа.

Отначало той не можеше да види майка си. Сърдцето му биеше силно и му прѣчеше да различи всичко. Но полеха-лека то се успокои.

И Альошка видѣ около кржгли мраморни маси много мжже. Пушатъ тѣ и високо се разговарятъ. Момченцето не обичаше високия говоръ и дори се поуплаши малко. Но когато видѣ майка си да тича отъ маса на маса съ подносъ въ ръка, забрави страхъ, забрави всичко...

О колко мъничка изглеждаше майка му съ тази бѣла престилчица! И колко хубава бѣше! Свѣтлината отъ голѣмитѣ като слънце електрически стѣкла по тавана освѣтяваха нейнитѣ кждри и тѣ изглеждаха златни. Топлиятъ задушенъ въздухъ бѣ разлѣлъ червенина по странитѣ ѝ. Очитъ ѝ свѣтли и блѣскави; Альошка дори видѣ медалиончето, гдето бѣ скрито портретчето на татко му. И тъй му стана весело въ тоя мигъ, че когато майка му дойде при най-близката до прозореца маса, не се стѣрпѣ и извика:

— Мамо, мамичко, мамо!

Тогава се случи нѣщо неочаквано. Подносътъ съ кафето затрепера въ ржцетъ на майката, изкриви се, и пълнитѣ чашки паднаха на земята...

Изведнажъ нѣкой съвсемъ близко до Альошка извика:

— Ахъ, ти, невнимателна такава! Като не те бива за келнерка, защо не си стоишъ дома? Строши най-хубавия ми сервизъ и опръска панталонитѣ на господина.

Бедната жена стоеше съвсемъ прилепнѣла и смутена. Тя шепнѣше забъркано: „Извинявайте, извинявайте, азъ съвсемъ не искахъ“...

Въ сърдцето на Альошка се събра толкова много мжжа, че той не можа да се стѣрпи, а натисна съ ръка тежката врата на кафенето и влѣзе. Никой не забеляза, какъ се промъкна до грубия господинъ, който бѣ седналъ вече на касата си и като издигна ръчица къмъ него заплашително, извика тъй както никога Альошка не бѣ викалъ дотогава:

— Чувате ли, господине, да не се карате на мамичка. Тя не е виновна. Азъ я извикахъ... Азъ съмъ виновенъ... Да не ѝ се карате, чувате ли, защото...

Той не довърши. Две нѣжни ръце го издигнаха високо, една прегръдка стопли студеното му тѣло, много цѣлувки изсушиха мокритѣ му косици, а една щастлива усмивка разпръсна тежката му мжжа.

Тогава човѣкътъ отъ касата се приближи до майката и детето. „Извинете“, каза той на майката, а на детето подаде голѣмъ млѣченъ шоколадъ. Но Альошка обърна глава, за да не гледа грубия господинъ и стисна здраво прѣсти, за да не приеме подаръка...

Когато посрѣдъ нощъ Альошка и майка му се прибираха вкъщи, дѣждътъ бѣ вече спрѣлъ. Сега изъ улицитѣ на крайния кварталъ шумѣха само вадитѣ. Майката притискаше детето си до гърди, топлѣше го съ дѣха си и му говорѣше нѣщо, което мжчно се разбираше, но което бѣ сжщо тъй топло, като майчината прегръдка.

— Альошка, мой миличъкъ, ти постѣпа тази вечеръ като сжшиски благородникъ, тъй както би постѣпилъ и татко ти, ако бѣше живъ. Ти запази достойно честъта на майка си, която освенъ тебе никого нѣма на тоя свѣтъ, нѣма кой да я защити. Какъ ти благодаря, Альошка, да знаешъ какъ ти благодаря!

Калина Малина